

HEILIG HUWELIJK (9) – hertrouwen hjms

Geliefde broeders en zusters, de vraag of hertrouwen na een echtscheiding door het Woord van God wordt toegestaan, kwam reeds aan de orde in Deel 5 van deze studie. We zagen dat hertrouwen na een echtscheiding (om welke oorzaak dan ook) door Jezus als overspel wordt beschouwd.

In dit deel van de studie over het huwelijk ga ik opnieuw op het thema “hertrouwen” in. Wie de bijbel hierop onderzoekt, zal ontdekken dat er nooit zodanig specifiek gesproken wordt over hertrouwen, dat het Woord er een “regeling” voor heeft vastgesteld. Een aantal malen wordt er min of meer gesproken over het trouwen van een “ander”. Dit zou bij ons reeds een belletje moeten laten rinkelen. Maar zoveel te meer wijst het Woord van God wél op de huisvrouw van iemands jeugd, waarmee iemands eerste vrouw wordt bedoeld. (Spr. 5:18; Jes. 54:6; Mal. 2:15).

God heeft maar één vrouw voor de man gemaakt

Geliefde broeders en zusters, als we het thema “hertrouwen” onderzoeken, mogen we het schriftgedeelte Mal. 2:14-16 niet negeren. Mal. 2:14-16 verklaart dat God maar één vrouw voor Juda had gemaakt, omdat Hij een Zaad Gods zocht.

“Gij nu zegt: Waarom? Daarom dat de HEERE een Getuige geweest is, tussen u en tussen de huisvrouw uwer jeugd, met dewelke gij trouwelooslijk handelt; daar zij toch uw gezellin, en de huisvrouw uws verbonds is. Heeft Hij niet maar een gemaakt, hoewel Hij des geestes overig had? En waarom maar dien enen? Hij zocht een zaad Gods. Daarom, wacht u met uw geest, en dat niemand trouwelooslijk handele tegen de huisvrouw zijner jeugd. Want de HEERE, de God Israëls, zegt, dat Hij het verlaten haat, alhoewel hij den wrevel bedekt met Zijn kleet, zegt de HEERE der heirscharen; daarom wacht u met uw geest, dat gij niet trouwelooslijk handelt.”

Broeders en zusters, u begrijpt natuurlijk meteen dat hertrouwen problematisch wordt als we lezen, dat God eigenlijk maar één vrouw voor de man heeft geschapen!

In dit schriftgedeelte wordt in overdrachtelijke zin over de trouweloosheid cq. ontrouw in het huwelijk van Juda gesproken. Juda was de stamvader van de stam van Juda, waaruit ook de Messias eens geboren zou moeten worden. Als we Mal. 2 beginnen te lezen in vers 10, dan zien we dat God zowel doelt op de geestelijke ontrouw aan God (vers 10-11) als op de ontrouw onder elkander (vers 10,14-16). Nadat Hij geconstateerd had, dat de mannen van de stam Juda met vreemde vrouwen trouwden (vers 11) en erg ontrouw waren tegen hun eigen vrouwen, zei God in vers 15a tegen Juda, dat Hij voor hem maar één huisvrouw had gemaakt, hoewel Hij van Zijn Geest over had.

Denkt u zich dit eens in, broeders en zusters. God heeft voor de man maar één vrouw gemaakt, geen meerdere vrouwen. Dit betekent dat die éne vrouw door God precies is toegesneden op haar man. God voegt man en vrouw samen in hun huwelijk (Matt. 19:6). Dit geldt zeker indien wij Hem hebben geraadpleegd omtrent dat huwelijk. En wat God Zelf samenvoegt, moet goed zijn en in potentie kunnen uitgroeien tot iets moois. Wanneer althans de man en zijn vrouw zich hier voor inspannen en samen met Christus hun huwelijk willen beleven.

Een man die op enig moment met een tweede vrouw trouwt, trouwt daarom met een vrouw die niet door God voor hem is gemaakt en niet op hem is toegesneden.

En dan stelt God aan de trouweloze Juda de vraag: *“Waarom maar die éne (vrouw)?”* God geeft Zelf ook het antwoord, namelijk dat Hij (uit de stam Juda) een Zaad Gods (één zaad – enkelvoud) zocht. Het werkwoord “zocht” staat in de grondtekst eigenlijk in de tegenwoordige tijd: God “zoekt” een Zaad Gods. “Zoekt” is in het Hebreeuws “mevakesj” (מבקש). Dit woord komt van de stam “bakasj” (בקש) dat vooral “verlangen, verzoeken” betekent. God verlangt en zoekt een Zaad uit de stam Juda. En indien de mannen van Juda

ontrouw waren, zou niet de heilige vrucht die God van hen verlangde te voorschijn kunnen komen. Want als ze door hun overspeligheid meerdere vrouwen in hun leven hadden, zouden zij ook meerdere onheilige vruchten kunnen verwachten. God verlangt altijd om vruchten te zien. Hij verlangt ook om in ons leven een vrucht te zien. God verlangt maar één werkelijke vrucht in ons leven, een zuivere, zoete en heilige vrucht van liefde voor Hem. Daarom zal de Bruid zodra zij zich voor haar Hemelbruidegom heeft toeberaid aan Hem haar liefdesvruchten (dudaïm) geven (Hoogl. 7:12-13). Deze vrucht kunnen wij alleen aan Hem tonen als wij Zijn raadsplan, ook ten aanzien van ons huwelijksleven, minutieus opvolgen en ons zodanig laten reinigen en heiligen dat wij tot de Bruid zullen behoren (Efez. 5:27).

Wat is eigenlijk precies het Zaad Gods (uit de stam van Juda)?

Reeds in Gen. 3:15 sprak God tegen de slang (satan) over het “zaad” (enkelvoud) van de vrouw Eva: *“En Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar zaad; datzelve zal u den kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen.”*

De zinsnede *“.....haar zaad; datzelve zal u (den kop) vermorzelen....”* is in de Hebreeuwse tekst *“zarach hoe jesjoefga”* (זרעה הוא ישופך) dat letterlijk *“haar zaad, hij zal u (de kop) vermorzelen”* betekent. Eva's Zaad is dus een hij met eigenlijk een hoofdletter! Want indien we naast Gen. 3:15 ook Openb. 12:2-9 lezen, dan zien we dat Eva's Zaad en daarom ook Juda's Zaad in eerste instantie op Jezus slaat, Die de kop van de slang zou vermorzelen (1 Joh. 3:8; Col. 2:15; Hebr. 2:14). Maar in de toespitsing slaat het Zaad op de mannelijke zoon van de vrouw van Openb. 12:1. Leest u Openb. 12:5 ook eens in verband met Openb. 19:14-15.

Net zoals God in enkelvoud tegen Eva over haar Zaad sprak en Hij ook tegen Juda als stamvader van Jezus over één Zaad sprak, sprak God óók tegen Abraham, overgrootvader van Juda, in enkelvoud over een Zaad dat Sara zou baren. Gal. 3:16 – *“Nu zo zijn de beloftenissen tot Abraham en zijn zaad gesproken. Hij zegt niet: En den zaden, als van velen; maar als van een: En uw zade; hetwelk is Christus.”*

We lezen dus dat het éne Zaad duidelijk wijst op Jezus Christus. Want Jezus Christus is immers de Eerstgeborene van alle schepselen (Col. 1:15). Jezus is de Eersteling (1 Cor. 15:20,23). Dat éne zaad Christus was de Eerste, Die uit de doden werd opgewekt. Ieder mens die in Hem gelooft en in het geloof sterft, zal óók met Hem uit de dood worden opgewekt. Ja, want Jezus is het tarwegraan dat in de aarde viel en stierf en daarom véél vrucht voortbracht (Joh. 12:24).

In tweede instantie slaat het Zaad Gods op de geestelijke kinderen Gods, dat wil zeggen op de échte kinderen Gods (Ps. 22:31; Jes. 53:10).

Ook Rom. 9:6-8,27-29 en Gal. 3:29 tonen ons, dat de geestelijke kinderen Gods het waarachtige zaad van Abraham zijn, die uit de bloedlijn van de wettige erfgenaam Izaäk (als het schaduwbeeld van Jezus) zijn voortgekomen. Zij zijn de kinderen der belofenis. Rom. 9:27-29 laat zien dat deze groep helaas alleen maar een klein overblijfsel vormt. De grote massa christenen zal blijven volharden in een leven in het vlees.

Het Zaad Gods slaat dus niet op de schijn-, cq. naamchristenen, noch op de vleselijke kinderen Gods, maar op de Bruid van Christus. Zij is het Zaad, waarvan Jezus Christus de Eersteling is. De Bruid en haar Bruidegom zijn een eenheid, één Lichaam, waarvan Hij het Hoofd is (Efez. 5:23; Col. 1:18). Zowel Jezus als de Bruid zijn het éne, enkelvoudige Zaad.

Broeders en zusters, als dan in Mal. 2:15 door God wordt afgevraagd waarom Hij maar die éne (huisvrouw) voor Juda heeft gemaakt, dan liggen er direkt enkele redenen, zo u wilt bespiegelingen, voor de hand:

- Uit twee vrouwen (een wettige en een onwettige) kan er geen (enkelvoudig) Zaad Gods komen. Uit twee vrouwen komen méérdere zaden, terwijl voorts die heilige God voor Zichzelf nooit een Zaad uit een onwettige relatie zal toeberaiden.

God zocht allereerst het éne Zaad, Jezus. Hij wilde Jezus wettig uit Juda geboren laten worden, omdat op Izaäk, de wettige zoon van Abraham en stamvader van Juda, de beloften waren gelegd. Daarom moest Juda maar één vrouw hebben. Broeders en zusters, we weten allemaal dat Jezus reeds op aarde werd geboren, gekruisigd werd en opstond uit de dood. Gods zoeken kent dan ook een vervolg!

- Omdat Mal. 2:15 zegt dat God een Zaad Gods “zoekt” (- staat in de tegenwoordige tijd), verstaan we dat God vervolgens nu de geestelijke kinderen Gods zoekt. Hij zoekt één Bruid voor Zijn Zoon, die de noodzaak van het afsterven van het vlees begrijpt. In Mal. 2:15 zegt de Heer dus als het ware óók: *“Ik zoek één Bruid voor Jezus, bestaande uit échte geestelijke kinderen Gods en dáárom heb ik voor jullie maar één vrouw gemaakt”*.
- God zocht dus één Zaad, één Lichaam. De conclusie moet zijn dat dit het Bruidslichaam is, waarin Zijn Zoon Jezus de Bruidegom en het Hoofd is, terwijl de Gemeente Jezus' Bruid is.

Geliefde broeders en zusters, dáárom wil God voor elke man en vrouw maar één aards huwelijk. Omdat dit wijst op het huwelijk van Jezus met de Bruid, de Gemeente. Gods model voor het huwelijk is één man en één vrouw en dus niet meerdere mannen of vrouwen.

Uit Abraham's ongehoorzaamheid verstaan we de vreselijke gevolgen indien men Gods beloften niet gelooft, niet meer verwacht, of verontachtzaamt. Abraham nam een tweede vrouw, omdat Gods belofte van een zoon hem en Sarah te lang duurde. Hij nam de slavin Hagar en verwekte bij haar de onwettige Ismaël. Ismaël was dus een zoon der dienstbaarheid, het beeld van de Wet (Gal. 4:21-31). Terwijl God nu juist wil dat wij vrij zijn en gewillig uit genade Jezus dienen. De vrijheid in de Geest is dan ook een kenmerk van de geestelijke kinderen Gods (2 Cor. 3:17). De negatieve gevolgen van Abraham's fout, de voortdurende strijd tussen de Joden als afstammelingen van Izaäk en de Arabieren als afstammelingen van Ismaël, zijn ons allen genoegzaam bekend. We worden er dagelijks (in Nederland gelukkig uitsluitend nog via de media) mee geconfronteerd. God wil daarom dat wij uit vrijheid en gewillig maar één huwelijk in ons leven sluiten naar het voorbeeld van Jezus en Zijn Bruid.

Hertrouwen?

Indien u mijn betoog goed hebt bestudeerd, dan begrijpt u dat hertrouwen niet in Gods oorspronkelijke raadsplan met betrekking tot het huwelijk besloten ligt. En ook wáárom!

Desalniettemin mogen weduwen en weduwnaren hertrouwen. Omdat, zoals Paulus het zegt, het beter is te trouwen dan te branden wanneer men zich niet kan onthouden (1 Cor. 7:9).

Met betrekking tot hertrouwen na een echtscheiding ligt het echter geheel anders, zoals we reeds zagen in Deel 5.

In dit deel hebben we Jezus' woorden over overspel en scheiding bestudeert (o.a. in Matt. 19:3-12) en we verstonden dat Hij echtscheiding alleen toestaat indien de oorzaak hoererij, cq. overspel betreft. Deze toestemming geeft Hij in verband met de hardheid van het menselijke hart.

Zijn toestemming om te scheiden impliceert niet, dat Hij dan ook maar meteen met hertrouwen ná een scheiding op grond van overspel instemt. Helaas worden Zijn woorden (in Matt. 19:9) vaak verkeerd uitgelegd als zou Hij hertrouwen wél toestaan. Jezus sprak zich alleen uit over de (toegestane) scheiding na hoererij. We zagen in Deel 5 ook, dat de verkeerde uitleg van Jezus' woorden een gevolg is van een verkeerde woordinterpretatie.

Matt. 19:9 is de enige bijbeltekst op grond waarvan velen concluderen, dat hertrouwen zou zijn toegestaan na een scheiding op grond van hoererij of overspel. Als bewijsvoering is dat véél te mager. De Schrift moet met de Schrift worden bewezen (2 Petr. 1:20). Verder kan men nergens uit de evangeliën en de rest van het Nieuwe Testament, zowel direct als indirect, de conclusie trekken dat hertrouwen, na welk soort scheiding dan ook, zou zijn toegestaan. Rom. 7:2-3 zegt juist, dat een vrouw een overspeelster is als zij van een andere man wordt, terwijl haar (eerste) man nog leeft. En in 1 Cor. 7:10-11 wordt gezegd dat men na een scheiding niet moet hertrouwen, maar moet zoeken naar verzoening.

Gods oplossing is verzoening

Ja, geliefde broeders en zusters, Gods oplossing voor gebroken huwelijken is altijd verzoening, want verzoening is immers dé boodschap van het kruis van Golgotha. God wilde dat er tussen Hem en de in zonde gevallen mens verzoening tot stand kwam en daarom zond Hij Zijn Zoon als een offer van verzoening (Joh. 3:16). Gods gehele verlossingsplan voor de mensheid is gebaseerd op verzoening. De totstandkoming van de Bruid van Jezus en het sluiten van het toekomstige hemelse huwelijk komt slechts tot stand door verzoening. Het van puur gelouterd goud vervaardigde deksel (als beeld van Jezus, de Bruidegom) op de Arke des Verbonds (als beeld van de Bruid) in het Allerheiligdom van de Tabernakel heet daarom niet voor niets Verzoendeksel.

Toen Jezus daarom in Matt. 19 over echtscheiding sprak, zal wel haast zeker Gods handelwijze t.a.v. Israël in Zijn gedachten zijn geweest. Jezus is immers God Zelf. God werd door Zijn hoererende vrouw Israël verlaten. Zelf had Hij totaal geen schuld, maar toch nam Hij geen ander volk tot Zijn vrouw, maar Hij deed alles om tot verzoening te komen. Hij had kunnen hertrouwen met een ander volk, maar Hij deed het niet. Hij wacht net zo lang totdat Israël weer terugkomt. Uiteindelijk zal de verzoening tot stand komen in een Nieuw Verbond (Hos. 2:18-19). In het vorige Deel 8 van deze studie hebt u hierover kunnen lezen.

Daarom, broeders en zusters, indien er problemen in uw huwelijk zijn gekomen, zelfs als er sprake is van overspel, dan is Gods oplossing voor u verzoening met elkaar. In Deel 6 van deze studie kwam de tussen man en vrouw zo noodzakelijke verzoening ook al aan de orde. God is de God van verzoening. Verzoening is, zoals zojuist reeds aangehaald, de basis van het christelijke geloof en de kern van Jezus' verlossingswerk toen Hij op het kruis op Golgotha onze zonden, schuld en straf droeg. Dat deed Hij om Zich met ons te verzoenen. God wilde Zich met de zondaar verzoenen. Maar wij, eens diep verloren zondaren, hebben Hem niet gezocht.

En als verzoening de kern van Jezus' verlossingswerk is, dan is verzoening ook de basis voor de weg van heiligmaking, die de Bruid moet afleggen om eens in het huwelijk met Jezus te treden. In Efez 5:25,27 kunt u dat ook lezen. Hier staat geschreven dat Jezus Zich voor de Bruid in de dood overgaf, zodat een reine, onberispelijke en volmaakte Bruid tot stand zou komen. Haar toespitsing in heiligmaking is gebaseerd op haar verzoening met Jezus middels Zijn kruisoffer. Alleen via verzoening kan zij haar volmaking bereiken.

Maar niet alleen omdat de kern van Jezus' verlossingswerk van het zondige mensdom verzoening is, eist God dat wij ons met elkaar verzoenen en ons huwelijk herstellen. Ook omdat Zijn karakter getrouw is (2 Tim. 2:13). God blijft altijd getrouw, óók als wij ontrouw zijn. God kan Zichzelf nu eenmaal niet verloochenen. In het huwelijk van twee kinderen Gods verlangt God van hen daarom óók getrouwheid, minimaal totdat de dood hen scheidt.

Apostel Paulus benadrukte in 1 Cor. 7:10-11 het belang van de verzoening op grond van het gebod van de Heer Zélf, namelijk: *“Doch den getrouwden gebiede niet ik, maar de Heere, dat de vrouw van den man niet scheidt. En indien zij ook scheidt, dat zij ongetrouwd blijve, of zich met den man verzoene; en dat de man de vrouw niet verlate”*.

Broeders en zusters, Paulus spreekt hier in het geheel niet over welke reden dan ook als oorzaak voor een scheiding. Omdat Jezus, hoewel Hij scheiding ná overspel toch toestaat, eigenlijk principieel tegen elke scheiding is. Maar als er dan tóch een scheiding plaatsvindt, zelfs op grond van de toegestane oorzaak van overspel, dan mag een gescheiden vrouw (en mutatis mutandis ook de man) niet hertrouwen. Zij moet óf ongetrouwd blijven óf zich met haar man verzoenen. Dit is het gebod van van de Heere.

Broeders en zusters, mochten wij van mening zijn, dat de overspelige daad van onze huwelijkspartner te onvergeeflijk is voor het nastreven van verzoening, dan moeten wij bedenken dat wijzelf wellicht ook reeds vele malen overspel in ons hart hebben gepleegd. En mochten wij van mening zijn, dat het wachten op verzoening met onze partner die ons na overspel heeft verlaten zo lang duurt, dan moeten wij bedenken dat God heel lang moest wachten op onze bekering. Dit zijn ook de woorden van wijlen voorganger br. C. Totays. Hij zei ook altijd, dat de Bruid van Christus een strijdersgeest heeft en een overwinnaar is en dat wij dus óók moeten strijden voor de geestelijke overwinning. Want wij wensen immers tot die Bruid te behoren! En dan zei hij, dat als wij geen uitweg meer zien omdat onze partner in het huwelijksconflict zich niet wil verzoenen, nadat wijzelf meerdere malen gepoogd hebben om tot verzoening te komen, wij eigenlijk niet meer geloven in de beloften van God. Want Jezus heeft gezegd: *“U geschiede naar uw geloof”* (Matt. 9:29). En dan zei hij, dat hij in zijn bediening als voorganger helaas de droevige redenen had geconstateerd, waaróm men eigenlijk niet meer wenste te wachten tótdat God de gebeden zou verhoren. Omdat men reeds een andere man of vrouw had leren kennen. Hij constateerde geestelijke afdwalingen vanwege de hardheid van het hart en de begeerte naar een andere vrouw of man. Daarom wenste men niet meer te strijden tot de overwinning.

Broeders en zusters, Gods Woord is en blijft de Waarheid. Bij Hem zijn alle dingen mogelijk, óók het herstel van een huwelijk (Luk. 1:37; Job 42:2; Jer. 32:17; Zach. 8:6). Laten wij in deze dagen leven én groeien in heiligmaking. Laten we ons focussen op de voltooiing van de Bruid van Christus, die een volmaakt huwelijk met Hem aan zal gaan. De Gemeente is in overdrachtelijke zin op weg naar het Allerheiligdom, waar de Arke des Verbonds staat als schaduwbeeld van de éénwording van de Gemeente als Bruid met haar Hemelbruidegom.

Weduwen en weduwnaren mogen hertrouwen

Geliefde broeders en zusters, reeds op pagina 3 schreef ik dat weduwen en weduwnaren wél mogen hertrouwen. Zij zijn daarin vrij, want 1 Cor. 7:39 en Rom. 7:2-3 zeggen, dat de vrouw wettelijk vrij is om te hertrouwen als haar man gestorven is, maar dan wél in de Heer. Deze toestemming wil echter niet zeggen, dat God dit in Zijn oorspronkelijke raadsplan ten aanzien van het huwelijk zo zou hebben bedoeld. Want in 1 Cor. 7:8-9 staat geschreven: *“Doch ik zeg den weduwen: Het is hun goed, indien zij blijven, gelijk als ik. Maar indien zij zich niet kunnen onthouden, dat zij trouwen; want het is beter te trouwen dan te branden.”* Deze toestemming is dus gerelateerd aan de vleselijke lusten van het hart. Aan de zwakheid van het hart! Net zoals ook de goddelijke toestemming om ingeval van overspel te mogen scheiden aan de hardheid van het menselijk hart is gerelateerd (Matt. 19:8). God wil met deze beide specifieke toestemmingen voorkomen, dat de mens in zonde valt.

Maar 1 Cor. 7:8 zegt wél, dat het goed is voor de weduw(e)(naar) om alleen te blijven, teneinde verdrukking in het vlees te voorkomen (1 Cor. 7:28). Het is dus beter niet te hertrouwen.

Maar er zijn nóg enkele redenen voor een weduw(e)(naar) om niet te hertrouwen!

Allereerst omdat de ongetrouwde zich bezig houdt met de dingen van de Heer en de vraag, hoe hij God zal kunnen behagen (1 Cor. 7:32). De getrouwde zal zich méér om de dingen van de wereld bekommeren en de vraag, hoe hij zijn vrouw zal behagen (1 Cor. 7:33).

Voorts omdat wij door niet te hertrouwen God beter leren kennen. God wil dat wij Hem volkomen leren kennen (Fil. 3:10). Zie ook Deel 1. Slechts door na de dood van je huwelijks-partner alleen te blijven, leer je God kennen in Zijn intense verlangen naar éénwording met de mens, naar gemeenschap met Zijn Bruid. Omdat je eigen hart zó naar je overleden echtgeno(o)t(e) in de hemel verlangt om daar eens weer een geestelijke eenheid te vormen en samen één beeld van God te zijn, ga je God beter begrijpen. Zie Deel 3b van deze studiereserie. Paulus zei dan ook in 1 Cor. 7:29 dat er voor de getrouwden een tijd (in hun huwelijk) zal moeten komen, dat zij zullen zijn als waren zij ongetrouwd. Waarom? Om zich méér om God te kunnen bekommeren.

God de Vader verlangt zó naar Zijn Bruid Israël. Ondanks haar ontrouw en hoerij blijft Hij naar haar verlangen. Jezus verlangt óók zo naar Zijn (vaak zo trouweloze) Bruidsgemeente, van wie Hij nog gescheiden is totdat het huwelijk zal plaatsvinden.

Broeders en zusters, door niet te hertrouwen mogen wij uit genade deel hebben aan Gods Liefde voor en Gods verlangen naar Zijn Bruid. Ook hebben wij deel aan Zijn eenzaamheid. In zekere zin voelen wij dan een beetje wat Hij voelt.

Door niet te hertrouwen tonen we ook, dat we nu onder de genade van Christus zijn, vrijgemaakt van de Wet. De Wet zegt dat we door de dood van onze echtgeno(o)t(e) vrij zijn om te hertrouwen, maar de genade zegt: *“Ik blijf hem of haar trouw”*. En met deze houding wederstaan we de satan, broeders en zusters. Met deze houding voorkomen we die verdrukkingen in het vlees. Matt. 5:38-41 – *“Gij hebt gehoord, dat gezegd is: Oog om oog, en tand om tand. Maar Ik zeg u, dat gij den boze niet wederstaat; maar, zo wie u op de rechterwang slaat, keert hem ook de andere toe; En zo iemand met u rechten wil, en uw rok nemen, laat hem ook den mantel; En zo wie u zal dwingen een mijl te gaan, gaat met hem twee mijlen.”* En, broeders en zusters, wij mogen in geestelijke vrijheid zeggen: *“Ik blijf je trouw, niet tot, maar tot óver de dood”*.

Broeders en zusters, in Deel 8 schreef ik het reeds: de bijbel kent een prachtig voorbeeld van een vrouw die na de dood van haar man ervoor koos alleen te blijven, hoewel zij vrij was om een andere partner te kiezen. De vierentachtig jaar oude Anna was na haar huwelijk dat slechts zeven jaren duurde wellicht reeds vijftig jaar weduwe, maar zij bleef alleen en diende God. En uiteindelijk mocht zij als een van de zeer weinigen de (komst van de) Messias aanschouwen (Luk. 2:36-38).

De ambtsdragers

Geliefde broeders en zusters, voordat ik specifiek inga op de huwelijkspositie van hen die het ambt van voorganger, ouderling of diaken in de gemeente bekleden, wil ik eerst enkele opmerkingen maken over de huwelijkspositie van de leden van de gemeente. Zij die ook echte kinderen Gods zijn geworden. Iedere persoon, die Jezus waarachtig heeft aangenomen en Hem voortaan wil dienen, behoort tot Gods volk en wordt door Gods Woord een priester genoemd (1 Petr. 2:9; Openb. 1:6). Een priester was ook in de tijd van het Oude Testament iemand die God diende.

Wat zegt het Woord ons over de huwelijkspositie van een priester?

In Lev. 21:7 kunnen we lezen dat een priester geen hoer of een ontheiligde vrouw mocht trouwen, maar óók niet met een door haar man verstoten (dus gescheiden) vrouw. Hieruit volgt dat een priester derhalve wél met een weduwe mocht trouwen.

Kinderen Gods (want zij zijn allen priesters) mogen dus niet met gescheiden mannen of vrouwen trouwen. Broeders en zusters, u ziet dat dit voorschrift geheel parallel loopt met het onderwijs dat Jezus (Matt. 19:8-9) en Paulus (1 Cor. 7:11,39) hierover gaven.

Overigens was het een priester óók verboden om een huwelijk met een vrouw van een vreemd volk aan te gaan (Ezra 9:1-2; 10:18). Paulus zei daarom, dat de weduwe (of

weduwnaar) die hertrouwt, dat alléén in de Heer mag doen (1 Cor. 7:39). En ook overigens worden de kinderen Gods door het Woord opgeroepen om niet met een ongelovige te trouwen en daardoor een ongelijk juk op zich te nemen (2 Cor. 6:14).

Broeders en zusters, in deze studieserie over het huwelijk kwam vele malen aan de orde, dat Gods huwelijksvoorschriften (mede) gebaseerd zijn op het geweldige voorbeeld van het hemelse huwelijk tussen Jezus, de Hemelbruidegom, en Zijn Bruid, de Gemeente.

Uit Lev. 21 mogen we uit genade nieuw licht op dit punt ontvangen, indien wij voor ogen houden dat ons grote voorbeeld, Jezus Christus (1 Petr. 2:21), niet alleen onze hemelse Hemelbruidegom is, maar óók onze hemelse Hogepriester.

Wat lezen we nu in Lev. 21:10a,13-15? *“En hij, die de hogepriester onder zijn broederen is, Hij zal ook een vrouw in haar maagdom nemen. Een weduwe, of verstotene, of ontheiligde hoer, dezulke zal hij niet nemen; maar een maagd uit zijn volken zal hij tot een vrouw nemen. En hij zal zijn zaad onder zijn volken niet ontheiligen; want Ik ben de HEERE, die hem heilige!”*

Een hogepriester mocht alléén maar met een maagd trouwen. Hij mocht niet met een gescheiden vrouw, maar óók niet met een weduwe trouwen. Want anders zou hij zijn zaad onder zijn volken ontheiligen.

Wat een geweldig schaduwbeeld zien we hier! De Bruidsgemeente is dat ene Zaad, dat ene Lichaam (waarvan Jezus het Hoofd is) dat God zoekt (Mal. 2:15). Dát Zaad mag niet worden ontheiligd. Hallelujah! Want zoals de hogepriester slechts met een maagd mocht trouwen, wordt de Bruid als een reine maagd voor één Man, voor Jezus haar Bruidegom en hemelse Hogepriester, toebereid.

2 Cor. 11:2b – *“.....; want ik heb ulieden toebereid, om u als een reine maagd aan een man voor te stellen, namelijk aan Christus.”*

Als we dan nu de huwelijkspositie van de ambtsdragers in de gemeente bezien, dan kunnen we beslist niet om de hogepriester heen. Want de hogepriester was de geestelijke leider in Israël, en hij moest in alles een voorbeeld zijn en als het ware onberispelijk zijn. Hij mocht dus alleen een maagd huwen, hij mocht zijn hoofd niet ontbloten, noch zijn kleren scheuren, hij mocht zich niet verontreinigen bij dode lichamen en mocht ook niet uit het heiligdom gaan, terwijl de kroon der zalfolie op hem moest zijn (Lev. 21:10-14).

Dit vertelt ons in overdrachtelijke zin dat de geestelijke leiders in de gemeente absoluut onberispelijk moeten zijn, steeds het kleed der gerechtigheid in Jezus moeten dragen in een leven van voortdurende heiligmaking. Zoals zij ook continue onder de zalving van de Heilige Geest moeten zijn.

Met andere woorden, ambtsdragers en andere geestelijke leiders in de gemeente moeten op en top een geestelijk voorbeeld zijn, naar het uiteindelijke voorbeeld van Jezus, onze hemelse Hogepriester, Die onberispelijk was.

Hebr. 7:26a – *“Want zodanig een Hogepriester betaamde ons, heilig, onnozel (dat wil zeggen onschuldig), onbesmet, afgescheiden van de zondaren,;”*

Broeders en zusters, het hoeft ons niet te verbazen, dat daarom ook de voorschriften voor de aanstelling van de ambtsdragers (ouderlingen en diakenen) in 1 Tim. 3:2-12 en Tit. 1:5-9 nauwgezet aansluiten bij Lev. 21:10-14.

Want gezien het voorbeeld van de Israëlitische hogepriester als leider van Israël en het voorbeeld van de hemelse Hogepriester als Hoofd der Gemeente kunnen de bepalingen in 1 Tim. 3:2,12 – *“een opziener dan moet onberispelijk zijn, éner vrouwe man,”* – *“dat de diakenen éner vrouwe mannen zijn,”* – immers maar op één manier worden uitgelegd.

Namelijk, dat ambtsdragers als leiders van de gemeente tijdens hun leven maar met één vrouw gehuwd mogen zijn geweest. Alleen dan zijn zij met betrekking tot het huwelijk een onberispelijk voorbeeld en zijn zij bij machte en hebben zij ook de autoriteit om aan de hand van het Woord van God te adviseren in pastorale huwelijkskwesties.

De visie van sommigen dat Paulus met de uitdrukking *“éner vrouwe man”* bedoelt, dat een ambtsdrager maar met één vrouw tegelijkertijd gehuwd mag zijn, verwerp ik daarom beslist.

Neen, dat heeft Paulus zeker niet bedoeld.

Allereerst, omdat een ambtsdrager die tegelijkertijd met meerdere vrouwen is gehuwd hoereert, hetgeen so wie so in het christelijk geloof reeds is verworpen, zodat daar echt niet door Paulus de nadruk op gelegd hoefde te worden bij het aanstellen van ambtsdragers. Maar nog méér, omdat het Woord van God op een andere plaats als het ware bevestigt, dat *“ener vrouwe man”* slechts kan betekenen *“éénmaal gehuwd zijn geweest”*. Want alléén weduwen die maar éénmaal getrouwd geweest waren, konden tot een pastorale werkzaamheid in de gemeente worden gekozen. Leest u maar 1 Tim. 5:9 – *“Dat een weduwe gekozen worde niet minder dan van zestig jaren, welke ééns mans vrouw geweest zij;”* Daarom, broeders en zusters, indien Gods Heilige Geest deze voorwaarde noodzakelijk acht voor een weduwe, zal Hij dit niet veel meer noodzakelijk achten voor de ambtsdragers?

Geliefde broeders en zusters, moge onze Heiland en komende Hemelbruidegom, de Heer Jezus Christus, u deze week rijkelijk zegenen in uw huwelijk. Amen.

(wordt vervolgd met “HEILIG HUWELIJK (10) – samenwonen”)